

عنوان مقاله:

خوانش تطبیقی تفسیری قلمرو جامعیت علمی قرآن کریم از منظر آیت الله جوادی آملی و آیت الله معرفت

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات تفسیر تطبیقی، دوره 7، شماره 13 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

سید حسین شفیعی دارابی - استادیار گروه تفسیر و علوم قرآن، جامعه المصطفی العالمیه، قم، ایران

خدیجه حسین زاده - طلبه سطح 4 (مدرس و پژوهشگر)، رشته تفسیر تطبیقی، جامعه الزهرا (س)، قم، ایران

مریم السادات موسوی - طلبه سطح 4 (مدرس و پژوهشگر)، رشته تفسیر تطبیقی، جامعه الزهرا (س)، قم، ایران

خلاصه مقاله:

جامعیت علمی قرآن از مبانی مهم صدور تفسیر قرآن است که هر کدام از مفسران شیعی با استناد به ادله ای در هر یک از حوزه های جامعیت به یکی از دیدگاه های جامعیت حداقلی، اعتدالی و حداکثری، تمایل پیدا کرده اند. ورود تفصیلی و جدی آیت الله جوادی و آیت الله معرفت در این بحث، موجب سوال از موضع آن ها نسبت به قلمرو جامعیت علمی قرآن شده است. از این رو، نوشتار حاضر به روش نقلی و پردازش اطلاعات به صورت تطبیقی با رویکرد انتقادی درصدد پرداختن به این مساله است. یافته های این پژوهش، نشان می دهد دو شخصیت قرآنی معاصر، جامعیت علمی قرآن را پذیرفته و نظراتی را در این خصوص ارائه نموده اند. آیت الله جوادی دیدگاه جامعیت حداکثری را با دو شرط شمول رهنمودهای ظاهری، باطنی، تنزیلی و تاویلی قرآن کریم و دیگر تبیین این رهنمودها توسط معصومین. هرچند اصل دیدگاه ایشان قابل اثبات و دلایل دیگری در تایید آن می توان اقامه کرد، ولی در پاره ای از ادله، ضعف وجود دارد. اما آیت الله معرفت جامعیت علمی قرآن را به وسیله علوم قطعی به نحو اعتدال پذیرفته است. ایشان با استفاده از رد و نقد دیدگاه های مخالف در زمینه جامعیت سعی بر اثبات نظریه خود دارد و معتقد است؛ امکان استخراج تمام علوم از ظاهر قرآن وجود ندارد، بلکه جامعیت علمی قرآن در حقیقت اشاره هایی علمی است که قابل انکار نیست.

کلمات کلیدی:

جامعیت علمی آیات، قلمرو جامعیت قرآن، جامعیت حداکثری، جامعیت حداقلی، جامعیت اعتدالی، آیت الله جوادی، آیت الله معرفت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1633616>

